

**Parlament de Joan Guasp al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, en agraïment
pels Premis d'Actuació Cívica 2009. 12 novembre 2009**

Digníssimes autoritats, familiars, amics i amigues:

Hola i bon vespre.

Estic content. Estem contents. Tots estem contents. En Joan, en Josep i na Margarida, en Josep Francesc, na Rosa Maria, en Xavier, i jo mateix, ens sentim molt agraïts per aquesta grata sorpresa, per aquest premi del tot inesperat, que no creiem merèixer, però que el rebem i l'acceptem com si ens el mereixéssim de sobres, amb una immensa joia i una gran emoció. Moltes gràcies.

Constitueix un impagable privilegi parlar avui aquí, encara que només ho féssim per trencar el silenci i expressar la nostra cabdal alegria. Però no només constitueix un privilegi, sinó que també comporta una decidida responsabilitat: la de respondre a les causes que han originat tan honorífica distinció. Se'ns diu que tot plegat es deu a la nostra tasca a favor de la identitat catalana, de la cultura, de la llengua, de les arts, etcètera. Molt bé, encantats de ser qui som. No som catalanistes, som catalans –és que als catalans no els cal ser catalanistes, que quedi clar aquest eslògan-, i exercim com a tals i prou. La millor manera de demostrar una cosa és actuant, és fent, i per demostrar la nostra catalanitat no calen manifestacions sorolloses i gran cridòria al carrer: el que cal és ser, fer palès, esdevenir, existir. Si som nacionalistes, que ho som, és perquè volem ser lliures, i feliços, i venturosos, i alegres i, sobretot, perquè estimem la nostra nació. A diferència dels imperialistes –sempre tan possessius i autoritaris- que es dediquen a altres “activitats” segurament més lucratives, però alhora menys entranyables i cordials.

Així que aquí ens teniu, disposats a resistir. A resistir un frau històric. Nosaltres sis hem optat, per tal de fer front a tanta ignomínia, per l'aprenentatge, per l'educació, per la pedagogia i, sobretot, per la creativitat. No hi ha res més contundent contra un engany persistent que la imaginació, la fantasia i la capacitat creativa. A més del sentit de l'humor i l'esperit lúdic. Tots sis creem nous estils pedagògics, creem música, creem literatura en els seus distints vessants, creem il·lusió i ànim combatiu per assolir la qualitat artística i, si podem, que això ja són paraules majors, l'excel·lència personal. I

tot plegat, amb constància, sense presses que no porten a cap indret encertat, però també amb fermesa i serenor: amb civisme. És cert que tenim i volem tenir força desenvolupat el sentit de l'humor, el sentit del joc i el sentit irònic, però, això sí, defensant la llengua pròpia amb tot el coratge del món i amb l'embranchada adient.

Tanmateix, en l'àmbit polític i en l'institucional, no veiem cap projecte sòlid de país ni de nació, cap programa dirigit, decididament i convincentment, a la potenciació de la nostra cultura, de la nostra llengua, de la nostra identitat. Aquest panorama no és gaire encoratjador, ho sabem, i és per això que hem de seguir lluitant per encomanar el nostre amor i el nostre humor per fer-ho possible. L'amor i l'humor, en aquest terreny, no deixen de ser germans bessons. No percebem un disseny que tingui com a objectiu prioritari la sobirania, la independència i, en definitiva, la llibertat del nostre poble. I quan em refereixo al nostre poble, estic pensant en qualsevol racó d'Alacant, de Castelló, d'Eivissa, de Menorca, de la Franja d'Aragó, de l'Alguer, de la Cerdanya o del Priorat. Amb això voldria que quedés clar que aquest "nostre poble" no serà mai del tot complet sense la unió indispensable entre el Principat de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears: tots em mamat la mateixa llet, hem xarrupat el mateix most: tots hem crescut dins el mateix allipebre, dins la mateixa vinagreta, dins la mateixa amanida catalana: no ho dubteu, com a ingenu i expert darwinista ho he comprovat científicament.

Aquest premi ens esperona. Ja mai més no defallirem en l'intent de fer un país més autèntic i més nostre. Aquest premi dilueix qualsevol temptació d'abandonament o refredament. Aquest premi és un antídoto contra la desesperança o la desmoralització, és un antivírus contra qualsevol grip que porti, per espantar-nos, qualsevol lletra majúscula de l'abecedari subjugador o despòtic. De tot plegat, nosaltres en donem paraula. I dic la paraula "paraula" en el doble sentit de la paraula: que quan donem paraula intentem complir-la, i perquè la paraula és la nostra principal eina de treball i de lluita.

[Somrient] Fins fa uns pocs minuts, jo no m'acabava de creure que m'haguessin concedit aquest premi. (Tot això no és gaire d'estranyar, ja que sé que Déu existeix i no m'ho acabo de creure). Tinc un motiu molt arrelat per ser tan escèptic: i és que sóc tan apassionat de la nació catalana com gairebé ho sóc del Barça. (Ara, potser, em sortirà la vena més histriònica, però estic molt lluny de voler frivolitzar i, molt menys encara,

banalitzar les meves paraules). Però quan el Barça va guanyar per 2 a 6 al Reial Madrid al Bernabeu, vaig estar més de dues setmanes a poder-m'ho creure, i això que ho havia vist amb els meus propis ulls per la pantalla del televisor. L'humor ens farà lliures.

Quan un no és normal, o no viu normalitzat, li passen aquestes coses, i el que ha de fer és normalitzar-se, civilitzar-se. L'essència de la civilització, en el nostre cas, és la llengua. Els que de manera tan sorprenent hem estat premiats, ens trobem avui aquí per aquesta gairebé única raó. Som conscients que durant molts anys de les nostres vides hem hagut de fer màgia, hem hagut de ser prestidigitadors culturals i lingüístics, i ara rebem amb molt d'honor el "prestigi" d'aquest premi. Un premi i un "prestigi" que ens convida a superar-nos cada dia més. Aquest premi, si més no als que avui en som protagonistes, ens ha allargat, com a mínim, 20 anys la vida. Sí. Perquè, més que un reconeixement per allò que hem fet, aquest enaltiment constitueix un gran estímul per tot allò que ens queda per fer. Per tot plegat, ens cal anar amb els ulls ben oberts i les orelles ben dretes i estar-nos permanentment a l'aguait. Personalment, aprofitaré aquests 20 anys de regal tractant d'escriure, sempre que sigui viable, aforismes més punyents i enginyosos que els ja publicats, i de fer obres de teatre més revolucionàries, més compromeses i més reivindicatives que les que he escrit fins ara.

Gràcies, moltes gràcies, al Jurat que ens ha atorgat aquesta legítima consideració, i gràcies, moltes gràcies, a la Fundació Lluís Carulla que cada any ho fa possible.

Una abraçada a tots, i visca els Països Catalans Units, Lliures i Civilitzats.

Bona nit.